

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!Karkären hemü
welanden wekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Devrim ve
sosyalizm için
örgüt seferberliği!Yıl:10, Sayı:225
31 Aralık 1983

ÇEK - AL

Federal Almanya'da Türkiyeli işçiler sorunu

Son yıllarda ve özellikle Helmut Kohl hükümetinin Federal Almanya'da yaşayan 4.6 milyon yabancı işçiye yönelik yeni politikasını açıklamasından bu yana, Almanya'daki Türkiyeli işçiler arasında siyasal tartışma ve çalışmada bir konu belirgin ağırlık kazandı: "Yabancı düşmanlığı".

Türkiye'de finans kapital ve onun faşist yönetimi altında sınıflar uzlaşmaz bir biçimde karşı karşıya dururken, Alman toprakları üzerinde uyumsuz seslerle aynı türküyü söyleyen tuhaf bir koro ortaya çıkmaya başladı. Bu koroda "Türk işçisinin haklarını korumak" için Alman hükümetine meydan okuyan faşist cuntanın temsilcilerini bulabiliyoruz. Aynı koroda Alman ayrımcılığına karşı birlik olmayı savunan ve "radikal eylem" çağrısı yapan Türk burjuva basını var. Küçük burjuva devrimcileri ve sosyalistlerinin yanısıra doğaldır ki bizim menşevikler de "ulusal kimliğimizi korumak" propagandası yaparak ve "zayıflığı ve bağımlılığı" nedeniyle yurt dışındaki yurttaşlarının haklarını korumaya yetenekli olmadığı için faşist hükümeti eleştirerek bu koroda yer alıyor.

Az sayıda örgüt bu ulusçu-şöven koroya katılmadı. Bunların başında, partimizin doğru, enternasyonalist ideolojisini koruyan ve güçlendiren Almanya'daki örgütlerimiz geliyor.

CDU-CSU-FDP muhafazakar koalisyonun Helmut Kohl hükümetini başa getirmesinden bu yana, bu hükümetin Almanya'daki yabancı işçi sorununu çözmek için başvurmayı düşündüğü "insanlık dışı" yöntemlere karşı feryatlar yükseldi. Biz, yazımızda Kohl hükümetinin kendinden önceki Brandt ve Schmidt hükümetlerinden ne daha az, ne de daha fazla "insancıl" siyasetler izlemekte olduğunu, bunların hiçbirinin ithal ettikleri emek gücünün esenliğini gözönüne alan duygusal nedenlerle hareket etmediğini, hepsinin Alman burjuva devletinin çıkarları açısından tamamen mantıklı ve hesaplı davrandığını göreceğiz.

Önce Kohl programında yeni olanın ne olduğuna bakalım:

"... Gerçekleri gözönünde bulundurmak ve insancıl olmak zorundayız. Federal hükümet üç ana hat üzerine topladığı yabancılar

Meral Yılmaz

politikası izleyecektir.

"Birincisi, ülkemizde yaşayan yabancıların toplumumuza kaynaşmaları yabancılar politikamızın en önemli hedefidir (...) Ancak kaynaşma, buradaki yabancıların sayılarının artmaması halinde olanaklıdır. Ve burada herşeyden önce, kontrolden uzak sınırsız bir göçü durdurmak gerekmektedir.

"İkincisi, federal hükümet yabancı işçi getirme yasağını devam ettirecektir. Yabancı çocukların yararları da gözönüne alınarak, ailelerin birleştirilmesi sınırlandırılacaktır. Bu arada serbest dolaşım hakkının, Almanya'nın yeni bir göçe uğraması için araç olarak kullanılması önleneyecektir.

"Üçüncüsü, ülkelere kesin dönüş yapmak isteyen yabancılar özendirilmeli ve onlara yardım edilmelidir. Her insanın kendi ülkesinde yaşama hakkı vardır. ..." (Milliyet, 14.10.1982)

Yeni politikanın asıl amacının yabancı işçi nüfusunu "entegre etmek" olduğu belirtiliyor. Kohl, bunun ancak yabancıların sayısı aynı tutulursa, daha iyisi azaltılırsa olanaklı olabileceğini söylüyor. Azaltmayı gerçekleştirmek için a) Almanya'daki yabancı işçilerin çocuklarının aileleriyle birlikte olma hakkı sınırlandırılacak ve b) ülkelere kesin dönüş yapmak isteyen aileler "özendirecek". Birinci önlem için çocukların Almanya'daki aileleri ile birleşme yaşını 16'dan 6'ya indiren bir yasa çıkarılıyor. İkincisi, geri dönüşü özendirmek için ise ülkelere geri dönmek isteyen ailelere Alman hükümetinin yüksek miktarlarda para vereceği yolunda söylentiler yayılıyor. Kohl, aynı zamanda, Türkiye Ortak Pazar'a tam üye olduktan sonra da Türkiye yurttaşlarına serbest dolaşım hakkı tanınması yanlış olmadığını belirtiyor.

İçişleri Bakanı Zimmermann da aynı konuda şu açıklamayı yaptı:

"Ülkemizde başgösteren ekonomik kriz ve devamlı artan işsizlik nedeni ile yabancıların sayısında bir azaltma yapmak zorundayız. Bunların başında da Avrupa Ekonomik Topluluğu dışında kalan Türk işçileri gelmektedir. Türk işçileri sayısında yapmak zorunda kalacağımız azaltmayı da Türk hükümeti kabul etmektedir. Almanya'da iki tür Türk işçisi bulunmaktadır. Bunların birisi entegre olmak isteyen, diğeri de entegre olma gücüne sahip olup da, nasıl olsa bir gün dönceğim diye entegre olmak istemeyenlerdir (...) Bizler ise bu arzudaki Türk işçilerine burada kalmaları için izin

veremeyiz. Bu, şu andaki olanaklarımızın dışındadır." (Milliyet, 16.10.1982)

Bu açıklamalar üzerine alevlenen tartışmada, Türkiyeli sol basından "ilginç" yorumlar da çıktı. Örneğin *Demokrasi İçin Birlik* gazetesinde yayınlanan "Meğer bizi ne kadar seviyorlarmış" yazısında şöyle deniyor:

"Altı yaşından başlayarak çocuğun 'Almanya'ya uyum sağlaması'ndan kastedilen, çocuğun ulusal benliğini yitirmesi, Almanlaşması, ulusal benliğinin Alman toplumunca emilip eritilmesi. Alman nüfusu azalma yoluna girdiğinden ve de bu nüfus iş seçtiğinden, hem nüfus açığını, hem işgücü açığını yabancı nüfusla kapatmak gerek. Ama Alman nüfus kendi kendini çoğaltmadığı, tersine eksildiği için, bu yabancılar Almanlaşmalı ki, Alman toplumu, kültürü, ekonomisi ALMAN olarak, varlığını sürdürsün. Bu da bir tür ırkçılık (...) kendini 'Tanrının seçkin milleti' görme kompleksi" (*Demokrasi İçin Birlik*, sayı 6, Ağustos 1982)

Bizim "yurtseverlerin", kendilerinin "tanrının seçkin milleti" konularını kaybetmekten duydukları paranoyik korku bir yana, yazar için özünü yakalamamış. Eğer Alman devletinin başlıca endişesi ülkesinde nüfusun kendi kendini yeterli bir hızda üretememesi olsa idi, yabancı işçileri geri dönüş yapmaya bu denli zorlamazdı. Sorun demografik bir sorun değildir.

Kohl ve Zimmermann'ın dediklerine bir daha bakalım. Kohl'un mantığı şu: Entegrasyon istediğimiz için yabancıların sayısında, özellikle yabancıların aile üyelerinin sayısında azalma istiyoruz. Zimmermann'ınki ise şu: Ülkede ekonomik bunalım olduğu için entegrasyon olmalıdır. Eğer yukarıdaki iki ayrı mantık çizgisini yanyana koyarsak üç değişik kavramın olduğu görülecektir: a) Entegrasyon, b) yabancı sayısında azalma ve c) ekonomik bunalım.

İkinin dediklerini birlikte ele alınca, ortaya çıkan bir sonuç, ekonomik bunalım nedeniyle Alman devletinin yabancı işçi nüfusunda azalma istediğidir. Bununla yeni birşey söylemiş olmuyoruz. Yabancı işçiler hızlı ve büyük bir ekonomik gelişme döneminde getirilmiştir, bugünkü bunalım ve işsizlik döneminde harcanabilir bir "fazlalık"tır.

İki mantık çizgisini birleştirerek incelemek başka birşey daha gösteriyor. Alman devletinin sözcüleri bu "gerçeği"

entegrasyonu gerekli kılan birşeymiş gibi sunmaya çalışıyorlar. Ekonomik bunalmı var, öyleyse yabancı işçi sayısını azaltmamız gerekir, ve *bu yüzden* de entegrasyona gereksinim vardır. Bu çözümlenmesi gereken bir sorundur, ama bu yazıda buna değinmeyeceğiz.

Şimdi başta sorduğumuz soruya dönelim: Alman devletinin yeni yabancı işçi politikasındaki *yenilik* nedir?

Bu politikanın 1950'lerin ortalarından bu yana Almanya'daki yabancı işçilere ilişkin tüm politikalardan farkı, ilk kez yabancı işçi nüfusunun "rotasyonu"nun değil, entegrasyonunun devletin bu konudaki politikasının belirleyici ilkesi olarak sunuluyor olmasıdır.

Olanağı varsa kapitalizm her zaman daha genç, daha enerjik, daha üretken emeği kullanmayı seçer. Bununla bağlı olarak, rotasyon ilkesi, kısaca, toplam yabancı işçi sayısının her zaman aynı kalmasına rağmen bileşiminin değişime (veya rotasyona) uğramasıdır. Almanya'ya çalışmaya gelen işçilere 5-10 yıl arasında oturma izni verilecek ve bu süre sonunda geri dönmesi "özendirilerek" yeni geleceklere yer açılmış olacaktır. Böylece yabancı işçi sayısı sürekli inip çıkacak, yani rotasyon olacaktır.

Ancak buradan, süreleri biten işçilerin otomatik olarak geri dönmeleri emredilecekti gibi bir anlam çıkmamalıdır. Böyle bir önlem bugüne dek herhangi bir yasa ile getirilmemiştir. Bunun yerine, 'negatif' kurullar yoluyla, yabancı işçilere "göçmen işçi" statüsü tanınmamıştır. Göçmen işçi ile zaman içinde yurttaşlık hakkı olarak ülkeye tümüyle yerleşecek işçiler anlaşılıyordu. Yabancı işçilere tanınabilecek yurttaşlık hakları çok sınırlı tutulursa veya hiç tanınmazsa bir kez parasal amaçlarına ulaşınca işçilerin eninde sonunda kendi ülkelerine geri dönecekleri umuluyordu. Rotasyon işledi, ama bu umulan biçimde işlemediği için Almanya'daki yabancı işçi sorunu Alman devleti için "sorun" oldu.

Bu "sorun"u anlamak için önce son yirmi yıl içinde Almanya'ya yabancı işçi göçüne bakalım.

1950'lerin ortalarına doğru, "Alman mucizesi" denilen büyük ekonomik gelişme sıralarında Alman hükümeti, işverenler konfederasyonu ve sendikalar arasında, hızlı gelişen ekonomiye ülkedeki işçi sayısının yeterli olmadığı üstünde görüş birliği sağlandı.

İşçi kabulü için Alman hükümeti ile İtalya (1955), İspanya (1960), Yunanistan (1960), Türkiye (1961), Portekiz (1964) ve Yugoslavya (1968) arasında ikili anlaşmalar imzalandı. Bu anlaşmaların koşulu geçici göç idi. İşçiler kısa süre kalacaklar ve çoğu kez ailelerini geldikleri ülkelere bırakacaklardı. Bu çerçevede, işçilerin girdikleri ülkeye

entegre olmasını sağlayacak yurttaşlık ve seçim hakları, işçiler ve çocukları için mesken ve eğitim programları konusunda anlaşmalarda birşey yoktu.

Almanya'da hakları olduğu için değil, çağrılı olduğu için bulunan ve ancak çağrı geçerli olduğu sürece kalabilecek olan "misafir" işçi statüsü yaratıldı.

Tablo 1, altı büyük ulus gurubuna göre Almanya'da 1954 yılından itibaren yabancı işçi sayılarını gösteriyor. 1965'de resmi bir Alman delegasyonu 1 milyoncu işçiyi bir küçük motosiklet hediye ederek karşıladı.

Ancak Alman hükümetinin bu "iyilik

sever" tutumu 1973 sonlarında hızla değişmeye başladı. Kasım 1973'te çıkarılan bir yasayla yeni işçi getirme yasağı (Anwerbestopp) getirildi. Yabancı işçi getirilmesi, Almanya ekonomisinin taşıyabileceği yabancı işçi sayısının 2.5 milyon olduğu gerekçesi ile durduruldu. Ancak hükümetin yaygınlaştırmadığı bir başka istatistik ise şunu gösteriyor ki 1973 yılına kadar Almanya'da sekiz milyon yabancı işçi çalışmış, bunlardan üçte ikisi (5.4 milyon), ülkelere dönmüş, üçte biri (2.6 milyon) ise Almanya'da kalmıştır.

Tablo 2'de aileleriyle birlikte toplam yabancı işçi nüfusunun rotasyonu göster-

TABLO 1

FEDERAL ALMANYA'DA ÇALIŞAN YABANCI İŞÇİ SAYILARI

Sene	Toplam	Yabancı işçi oranı	İtalyan	Yunanlı	İspanyol	Türkiyeli	Portekiz	Yugoslav
1954	72 906	0,4	6 509	548	411	—	—	1 801
1955	79 607	0,4	7 461	637	486	—	—	3 085
1956	98 818	0,5	18 597	953	698	—	—	2 297
1957	108 190	0,6	19 096	1 822	967	—	—	2 778
1958	127 083	0,6	25 609	2 838	1 494	—	—	4 846
1959	160 829	0,8	48 809	4 089	2 150	—	—	7 130
1960	279 390	1,3	121 685	13 005	9 454	2 495	261	8 826
1961	475 722	2,5	207 609	40 768	48 352	5 193	656	12 858
1962	655 463	3,1	265 978	69 146	87 327	15 318	1 421	23 608
1963	811 213	3,7	299 235	106 152	117 494	27 144	2 284	44 428
1964	932 932	4,3	289 252	143 859	144 256	69 211	3 463	53 057
1965	1 164 364	5,3	359 773	181 658	180 572	121 121	10 509	64 060
1966	1 314 031	5,8	399 154	196 247	185 336	157 978	19 802	96 675
1967	1 023 747	4,7	274 249	146 817	129 126	137 081	18 519	97 725
1968	1 014 774	4,9	287 440	136 191	111 982	139 336	18 743	99 660
1969	1 372 059	6,5	340 244	174 348	135 546	212 951	26 379	226 290
1970	1 838 859	8,5	374 981	229 379	165 854	327 985	40 222	388 953
1971	2 168 766	9,8	405 092	261 529	183 636	424 374	55 214	469 173
1972	2 316 980	10,5	422 220	269 689	183 960	497 296	63 128	471 892
1973	2 519 000	/	423 000	243 000	183 000	599 000	86 000	513 500
1974	2 331 173	11,2	340 939	234 718	158 936	617 531	82 400	473 203
1975	2 070 735	10,3	297 079	203 629	129 817	553 217	70 520	418 745
1976	1 937 134	9,7	276 367	178 800	111 006	527 483	63 579	390 079
1977	1 888 585	9,5	281 224	162 495	100 311	517 467	60 160	377 206
1978	1 869 294	9,3	288 648	146 792	92 586	514 694	58 771	369 506
1979	1 933 651	9,4	300 442	140 139	89 992	540 471	59 145	367 301
1980	2 071 658	9,9	309 226	132 980	86 547	590 623	58 780	357 427
1981	1 921 969	9,2	292 158	124 647	82 638	576 096	55 687	339 861

Kaynak: Amtliche Nachrichten der Bundesanstalt für Arbeit:

Arbeitsstatistik 1980 — Jahreszahlen, Juli 1980

Amtliche Nachrichten der Bundesanstalt für Arbeit, März 1982

TABLO 2

YABANCI NÜFUSTAKİ SAYISAL ARTIŞ VE DÜŞÜŞ											
	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980
Sene başında	2179.0	2737.9	3187.9	3554.1	3991.4	4051.0	3900.4	3852.2	3892.3	4005.9	4250.6
Doğumlar	63.0	80.7	91.4	99.1	108.3	95.9	87.0	78.3	75.0	75.6	80.7
Yeni gelenler	957.5	874.6	792.9	871.9	542.5	365.1	388.6	422.8	454.7	544.7	630.8
Toplam artış	1020.5	955.3	884.3	971.0	650.8	461.0	475.6	501.1	529.7	620.3	711.5
Toplam düşüş	461.6	505.3	518.1	533.7	591.2	611.6	523.8	461.0	416.1	375.6	395.9
Ölümler	8.0	9.1	9.6	9.6	9.3	9.0	8.6	8.0	8.0	8.1	8.5
Geride kalanlar	453.6	496.2	508.5	524.1	581.9	602.6	515.2	453.0	408.1	367.5	387.4
Sene sonunda durum	2737.9	3187.9	3554.1	3991.4	4051.0	3900.4	3852.2	3892.3	4005.9	4250.6	4566.2

TABLO 3

YABANCI İŞÇİLERİN VE AİLELERİNİN SAYISAL DURUMU					
	Toplam nüfus (Alman ve yabancılar)	Toplam yabancı nüfusu	Yabancı nüfus oranı	İşte çalışan yabancı işçiler	Yabancı işçi oranı
1961	56 174.800	686.200	1,2	548.916	2,7
1967	59 926.000	1 806.700	3,0	991.255	4,6
1968	60 345.300	1 924.200	3,2	1 089.873	5,2
1969	61 068.600	2 381.100	3,9	1 501.409	7,2
1970	60 907.200	2 976.500	4,9	1 948.951	9,1
1971	61 502.500	3 438.700	5,6	2 240.793	10,3
1972	61 774.900	3 526.600	5,7	2 352.392	10,8
1973	62 088.600	3 966.200	6,4	2 595.000	11,6
1974	62 048.100	4 127.400	6,7	2 286.625	10,9
1975	61 746.000	4 089.600	6,6	2 038.779	10,1
1976	61 489.600	3 948.300	6,4	1 920.895	9,5
1977	61 389.000	3 948.300	6,4	1 869.453	9,3
1978	61 331.900	3 981.100	6,5	1 864.051	9,1
1979	61 402.200	4 143.800	6,8	1 947.475	9,3
1980	61 653.145	4 453.308	7,5	2 071.658	9,9

Kaynak: U Mehrländer: *Repräsentativuntersuchung, Situation der ausländischen Arbeitnehmer und ihrer Familienangehörigen 1980*

TABLO 4

1973-1981 YILLARI ARASINDA YABANCI İŞÇİ SAYISINDAKİ AZALMANIN EN BÜYÜK ALTI YABANCI VATANDAŞ GURUBU ARASINDAKİ DAĞILIMI				
Yurttaşlık	Çalışanların sayısı (1973)	Çalışanların sayısı (1981)	Azalma 1973-1981	Azalma oranı %
İtalyan	423,000	292,158	-130,842	-31
Yunanlı	243,000	124,674	-118,326	-49
İspanyol	183,000	82,638	-100,362	-55
Türkiyeli	599,000	576,096	-22,904	-4
Portekiz	86,000	55,687	-30,313	-35
Yugoslav	513,000	339,861	-173,139	-34

(Kaynak: *Amtliche Nachrichten der Bundesanstalt f. Arbeit* ve kendi hesaplamalarımız)

rilmektedir. Rakamlar 1970-1980 yıllarını kapsamakta ve her yıl içinde yeni gelenleri ve doğumlar ile toplam artış ve ayrılmalar ve ölümler ile toplam düşüş gösterilmektedir.

Bu tablodan da görüldüğü gibi, son on yıl içinde toplam ayrılanların sayısı hiçbir yıl toplam gelenlerin sayısının yarısının altına düşmemiştir. Diğer bir istatistikte ise (H.Becher) 1962-1980 yılları arasında 11.54 milyon yeni gelene karşılık 8.38 milyon ayrılmaya gösterilmektedir. Bu yıllar içinde rotasyon yöntemi çok iyi işlemiştir. Bu veriler rotasyon ilkesinin pratikte ve yabancı işçi nüfusunun tümü için son derece iyi işlediğini kanıtlamaktadır.

Peki şimdi bundan neden vazgeçilmek istenmektedir?

1973 yılında Alman hükümetinin yeni yabancı işçi kabulünü durdurduğunu yukarıda belirtmiştik. Ancak Tablo 1 ve 2'ye bir kez daha göz atarsak göreceğiz ki 1973'den bu yana çalışan yabancı işçi sayısında düşme görülmesine rağmen gerçekte yabancı nüfusu artmıştır.

Bu gerçek, Tablo 3'te yine görülmektedir. Ancak bu tabloda Almanya'nın toplam nüfusu (Almanlar ve yabancılar) ve Almanya'da çalışan toplam nüfus ile bağlantılı olarak sunulmuştur.

Tablo 4'ten de anlaşılacağı gibi 1970-1980 arasında çalışan yabancı işçi nüfustaki azalma 500 binden biraz fazladır. Bu azalmanın altı en büyük ulusal grup arasında nasıl dağıldığına bakarsak, görürüz ki yalnızca Türkiyeli işçilerin sayısında fazla bir değişiklik olmamıştır. Türkiyeli işçilerin bu durumdaki büyük farklılığa daha sonra değineceğiz.

Bir de yabancı işçiler arasında çalışan çalışmayan karşılaştırması yapalım:

Tablo 5 ve 6'dan olağanüstü bir durum ortaya çıkıyor. İncelenen on yılın verilerinden, çalışanların işsizlere oranında büyük farklılıklar göze çarpıyor. ("Çalışanlar"ın içine kayıtlı işsizler ve yedekler de katılmıştır.) 1970'den bu yana üretim dışı olan yabancıların sayısında 2,5 misli artma olmuştur. 1970'de her 100 işçiye 38 üretim-dışı kişi düşerken, bu sayı 1981'de 96'ya çıkmıştır!

Türkiyeli işçilerin durumu Almanya'daki diğer yabancı işçilerinkinden daha da kötüdür. Tablo 7'de görüldüğü gibi, 1973'de yabancı işçi alımı durduktan sonra Türkiyeliler dışındaki bütün yabancıların sayısında düşüş olmuştur.

Türkiyeliler hakkındaki verilerden çalışan çalışmayan oranını *kabaca* hesaplasak bu oranın 100'e 160 olduğunu buluruz. Bu oran Alman vatandaşlarından daha da yüksektir! Almanlar için bu 100'e 125'tir.

Bu durum Türkiye'deki koşulların kötülüğünü çok güzel yansıtır. Ama

bu Alman burjuvazisini ve devletini ilgilendiren bir konu değildir. Onların Türkiyeli işçilere "kızgın ve öfkeli" olmalarının nedeni, bizim "saf" menşeviklerimizin düşündüğü gibi Türk kültürünü sevmedikleri için değil, Türklerle olan alışverişte umduklarını bulamadıkları içindir! Ucuz, enerjik işçi istiyorlardı, 1 milyon bebek, okul çağındaki çocuk, ev kadını, yaşlı ve hasta ana ve baba karşılarına dikildi. Rotasyon, özellikle Türkiyeliler çerçevesinde Alman burjuvazisinin istediği şekilde işlemedi.

Bu noktada soruna bir de Alman devleti açısından bakalım. Alman devleti kendi sınırları içinde yabancı işçi çalıştırma yoluyla gerçekten yüksek parasal yararlar sağlamaktadır.

Almanya'da yasal olarak çalışan her işçi kazandığı ücretin aşağı yukarı üçte birini vergi olarak verir. Bu toplanan vergilerin bir kısmı devletin sosyal hizmetler, sağlık hizmetleri, eğitim, emekli maaşları ve diğer harcamalarına gider. Şu açıktır ki göçmen işçiler Alman işçilerine göre devlete daha az

TABLO 5

ÜRETİME KATILAN VE ÜRETİM-DIŞI YABANCILARIN SAYISAL BİLEŞİMİ												
	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980	1981
Serbest çalışan	49.5	53.0	56.5	60.0	64.5	69.5	75.5	82.0	88.0	94.5	99.0	101.0
İşçi	1524.5	1903.7	2088.7	2270.5	2472.8	2072.6	1854.6	1795.8	1755.5	1784.2	1887.8	1847.6
Kayıtlı işsiz	3.5	6.9	21.1	16.9	49.4	134.7	145.1	101.1	111.7	108.9	101.2	140.5
Yedek	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	96.0	167.5	169.5	169.0	176.0	183.5	240.5
Çalışanlar	1577.6	1963.6	2166.3	2347.2	2586.7	2372.8	2242.7	2148.4	2124.2	2163.6	2271.5	2329.6
Küçük çocuklar	214.5	288.2	357.4	422.5	488.3	555.6	563.7	565.0	556.9	550.4	551.3	554.6
Okul öğrencisi	152.1	192.2	251.9	303.1	358.3	413.3	448.9	468.1	500.1	556.8	628.9	721.3
Emekli	55.4	65.3	71.9	79.1	86.4	93.1	97.9	102.6	108.2	114.1	122.2	132.6
Diğer	179.4	228.6	340.4	397.2	471.7	616.2	547.2	568.1	602.9	621.0	676.7	828.1
Çalışmayanlar	601.4	774.3	1021.6	1206.9	1404.7	1678.2	1657.7	1703.8	1768.1	1842.3	1979.1	2236.6
Toplam nüfus	2179.0	2737.9	3187.9	3554.1	3991.4	4051.0	3900.4	3852.2	3892.3	4005.9	4250.6	4566.2

(Not: "Üretime katılan" kategorisi kayıtlı işsizleri ve yedek işçileri de içermektedir)

TABLO 6

Sene	Üretime katılan ile üretim dışı yabancıların oransal bileşimi
1970	100:38
1971	100:39
1972	100:47
1973	100:51
1974	100:54
1975	100:71
1976	100:73
1977	100:79
1978	100:83
1979	100:85
1980	100:87
1981	100:96

yük olmaktadır. Devlet göçmen işçiyeye ondan aldığı çok altında bir tutarı sosyal yardım, eğitim, meslek eğitimi, sağlık ve emeklilik harcaması biçiminde geri vermektedir.

Bir Alman araştırmacısı (Blitz) 1961-1973 yılları arasında devletin göçmen işçinin sırtından ne kadar yarar sağladığını araştırmış. Aşağıdaki tablo (Tablo 8) bunun sonucunu göstermektedir:

Alman devletinin oniki yıl içinde yabancı işçilerden elde ettiği parasal kazanç 70 milyar marktır!

Ayrıca buna yabancı işçilerin devlete tüketici olarak ödedikleri işletme vergisi (Mehrwertsteuer) ve Alman ulusal ekonomisine yaptıkları parasal kazançları

TABLO 7

TÜRKİYELİ YABANCI NÜFUSUN DİĞER YABANCILARLA KIYASLAYARAK GELİŞİMİ				
Yurttaşlık	Nüfus (1973)	Nüfus 1981	Artış/Düşüş 1973-1981	%
İspanyol	290,000	176,000	-114,000	-40
Yunanlı	406,000	300,000	-106,000	-26
Yugoslav	707,000	637,000	-70,000	-10
Türkiyeli	1,000,000	1,500,000	+500,000	+50

(Kaynak: Herbert Becher, Frankfurter Rundschau, 8.10.1982 ve kendi hesaplarımız)

TABLO 8

FEDERAL ALMAN DEVLETİNİN YABANCI İŞÇİLERDEN ELDE ETTİĞİ MALİ KAZANÇ

(Mark'ın 1962'deki değeri üzerinden hesaplanmıştır.)

Sene	DM
1961	6.380.470.000
1963	4.667.100.000
1965	7.759.230.000
1967	13.381.280.000
1969	15.498.630.000
1971	13.225.680.000
1973	8.316.710.000

(Kaynak: Ray C. Rist: Die Ungewisse Zukunft der Gastarbeiter, 1980)

da eklersek bunun ne denli kârlı bir yatırım olduğunu görmeye başlayabiliriz.

Ancak Tablo 8'den 1973 yılından itibaren toplam kazancın azalmaya başladığını söyleyebiliriz. Bu, göçmen işçi nüfusun bileşiminin değişmeye başlamasıyla bağlıdır. Artık Alman kapitalist ekonomisinin yabancı işçilerden kâr etmediğini söylemiş oluyorum. Bu yalnızca, Alman hükümetinin panîğe kapılmasının ve üretim dışı yabancıların, özellikle de Türkiyelilerin sayısını kısıtlama isteğinin nedenini açıklar.

"İşsizlik, üretim daralması, zorunlu kısa işgünü, yığılma işten çıkarmalar, ama tüm bunlar emperyalist ülkelerin durumunu anlatıyor, emperyalist tekelin değil!

"Emperyalist sermaye bu denli kârlı bir dönem yaşarken, emperyalist devletlerin içine girdiği mali bunalım nerelerden kaynaklanıyor?

a) Yüksek işsizlik, ve kısa çalışma günü, devletin vergilerini düşürüyor ve devlet harcamalarını artırıyor. (R.Yürükoğlu, Durum ve Görevlerimiz 1983, s.16-18)

Yukarıda açıklanan olgulardan şu sonuçları çıkartabiliriz.

Yabancı işçilerin, özellikle Türkiye'den gelenlerin anayurtlarında kötüleşen sosyo-ekonomik koşullar, Almanya'daki yabancı işçi nüfusunun bileşimini hızla değiştirmeye başladı. Yabancı işçilerin Almanya'da bakmakla yükümlü oldukları, üretime katılmayan aile bireylerinin sayısı üretime katılanların sayısını geçmeye başladı. Devletin yabancı işçilerden sağladığı gelirler azalmaya, giderleri çoğalmaya başladı. Yabancı işçi nüfusu içinde Alman devletine en büyük yük, üretime katılmayan sayısının en yüksek olduğu Türkiyeli işçiler oldu.

Bu nedenlerle bugün Alman devleti özellikle Türkiyelilere yönelik olarak işçilerin bakımına yükümlü olduğu üretime katılmayan aile bireylerinin sayısını sınırlayan sert tedbirler almaktadır.